

უილიამსონი
ა.ა.

საოხუნჯო აღმანახი

ბეზკიას

ქვემოთ

მითიარა, გაიშვარა—
30% დაგვიშვალა ვირა.
გენია

საღამო ვნახოთ სულგანნი მ.
გინუარი და მისი ჯანი.
გეგტია, მანიჭიქი

11 569

Ротке

წინ მიდის ჩვენი შეგნება,—ქალაქში, სოფელ-დაბაში;
დღისით და ღამით, მუდამ-ეაშს—არის კარტ-ნარდის თამაში.

ჩვენს მკითხველებს

ქვემოთ ხელის მომწერი ვაცხადებთ პატივცემულ მკითხველთა საყურადღებოთ, რომ სხვა და სხვა მოსაზრებით ვერ მივიღებთ მონაწილეობას იმ ჟურნალ „სუსხში“, რომელიც გამოდის ქინჯრის მაგივრად პირველი დეკემბრიდან იმავე რედაქტორის ნება რთვით.

ჩვენ ჩვენის ძალით გამოვსცემთ დრო-გამოშვებით ალმანახებს და ჩვენს თანამგრობობ კორესპონდენტებსაც ჩვენსკენ მოუწოდებთ დაბა სოფლებიდან.

„ქინჯრის“ თანამშრომლები: ბეშტია, კვირიხლა, იაღონი, ტონი და ბეშტიას მეგობარი.

ორი სურათი

სალამო იყო, მზე ჩაღიოდა
დამთქნარა და დახუჭა თვალი...
ქუჩაში ხალხი მიმოდიოდა
ზოგი ფხიზელი და ზოგი მთვრალი.
გამოვიარე—ერთ დუქნის წინა
იღმა მუშაკი: პურის ფულიო,
კოლ-შვილიანათ შიმშილით ვკედები,
ვის სიბრაღულით გიცემთ გულიო,
ნუ დაიშურებთ თითო-ორიოლ გროშს,
მომეციო, ვისაც გაქვთ საშვალეობა;
მას ვსთხოვ, რომელსაც გამოუცლია
მწუხარება და ტანჯვა—წვალება.
ის ხალხს არჩევდა, მსუქან მალალ კლასს
თვალს არიდებდა, როს ეღმა წინა
რადგან იცოდა არას მიცემდა,
რომ ზიზღით მაინც არ დაეცინა.
მათ არას თხოვდა . .

დაბლა დავყვი
ლამაზ ქალს ვაჟი თავს ევლებოდა,
და მოსახიბლავ თვალთმაქცობითა
ასეთ სიტყვებსა ეუბნებოდა:
„ჩემო სიცოცხლევ, ხელი მომეცი
მომიახლოვდი და გამახარე,
შენა ხარ ჩემი სიცოცხლის წყარო,
მზე სიხარულის კაშკაშა მთვარე.
ნულარ მაწვალე, ტანჯვა მაკმარე,
გულსა მწვავს ტრფობის ალი, გენია,
მას ვინა არწყავს, რამდენი ჩუმათ
ცხარე ცრემლები დამიდენა!“
რა მოვიმინე ვაჟის სიტყვები
ვსთქვი: გაიძვრა და დაქნილია;

უნდა მოსტაცოს ქალსა საუნჯე—
მშობელს მუღდლოს შერცხვენილია.
შესაძლო არის ასეთ შემთხვევით,
არ ერთხელ არის განხარებული,
ვინ უწყის ეგებ დღესაც სტირია
ბევრი არსება, მისგან ვნებული.
შემეზიზღა და განვმორდი მალე
ორი ასეთი სურათი ვნახე,
დღესაც წინ მიდგას მშვიერი მუშის
ფერ-მიხდილი და მწუხარე სახე!

ვ. აბრამიძე.

კორესპონდენტის მოხსენება

მოწყალეო ხელმწიფეო, ძამია რედაქტორო!
ჩემი გაქვირება რომ იცოდე, ვი შაო ერთს კი მეიტკლაცუნებ შუბლზე ხელს, სა წავალ რომ ავი დაქინჯრულ დაშხუნულეები ძალღებვიით არ მიქანქყალებდენ, შინ დავჯღები და ვინ გინდა რომ არ მოდის: არიქა მოგვეშველე გავგამწარგს და ქინჯარი და მისი ჯანიო, კატამ რომ კული გააქანოს ყოლიფერი საგაზეთო გონიან. აბა რა საგაზეთოა ერთი მითხარი ორაგვის მთაში (გურიაში) გურიელს თავისი ნასახლევი ჯერე საზოგადოებისთვის მიუყიდნია. შკოლის ეზოთ მაგრამ ფულის მიღება რა დაგვიანებია სამი საათით სამი მინუთით და სამი წამით ზე მიუწაღებია ქიაჩა ხუცებიზა და მისი სახლის კაცებზე! ან კი რა მტყუანია კნიაზი, მისი სიტყვა ხომ ბეჭედი არ ყოფილა, და თუნდაც ბეჭედიც ყოფილიყო ცუნუს შეხვეწას მაინც ვერ დაუმარდებოდა. გადრეკს რკინასა მაგარსა ენა ქალისა რბილისა. იმის იმაში ცუნუმ ქანქარი ავი იგო, მარა ეს კი ჭორი უნდა იყოს.

ან კი შემდეგიც არაა მგონია საგაზეთო:
ეს შეშვიდე ჯერა ზომავს
ნესტორაი ლესის გზასო,
წრეულს სიგრძე მოუკლია
მას ლადიკო ულოცავსო;
ლესელები იბღვირება—
რა ალოლებს ამ წუნქალსო,
მოვკტიო მაშვინ, რომ დახურავს
მაგი ლესის აფთიაქსო

ხოდა აფთიაქს დახურავს თუ არა ეს კი რა ვიცი მხოლოდ ამაში მეც ვეთანხმები ზემღემერ ჟორდანიას, რომ რაღაც რაოდენიმე საეენს სიგრძეს მოიკლებდა გზა წრეულდელი გოლეების გამო. კიდევ შეუბნებია; რატომ ლანჩხუთოლებს არ ულოცავ ვინც რომ გამედიდებენ და იმისთანა სახლს აკეთებენ - პრისუსტეია, ბანკი, ტრიატი, საღალაქო,

კანდიტერი, სამიკიტრო, სამკითხველო, ყავახანა, დიდი პატარა, ქალი და კაცი, ერი და ბერი, სტუმარი და მასინძელი, შით ქარაფთ დაეციოსო. რა მიულოცო აბა, ჯერ მხოლოდ კომისიებია არჩეული და მაშასადამე დახურვას ბევრი აკლია. მხოლოდ შეგვიძლია უსურვოთ ბ. ექიმს ვრიგოლავილს ინსპექტორ მებუქეს სმატრიტელს და სხვა კეთილი განძრახვა კეთილათ დაეგვირგვინებოთ და მათ წინა კომისიებს არ მისწოდენ ზრუნში და არ ეყლინწონ სხვებსავით ჩაილურის წვეთები.

მეოთხეც ძამიავ რედაქტორო მწერს იგი კაცი აგიც დაბეჭდიეო ვითამ ღექსია.

ჩვენი ორი ხუმარაო,
ნავაე ნეხვის ტუმარაო,
მათი თანამშრომლებიო
ყვავები და ყორნებიო,
მესტივიე ჰყავთ ხოზიკაო,
დაჰკარგვია ლოდკაო,
კირილს ნამუს უნახავსო
და მგელაძეს უძრახავსო.

ჰოდა ან ეს რა საგაზეთია ვილაცემმა რალაც აღმანახი შეთითხნეს ვილაც ხოზიკამ გაიძვერა გამოვდებული მასწავლებელი კირილე წილოსანის ნამუსი შეინახა. აბა რაში მეპრიანება ხოზიკამ და მავნე ბალახმა კი არა, უცნობს კაცს უძახოდენ მარა ეს იმანაც კი იკადრა, მარა კირილე მგელაძემ რომ სამედიატორო სამართალში გამოიწვია, ლოდ მომწვარი შეძერა გამონაძრომ სორაში. დიახ, ასეა რედაქტორო და გთხოვ ეგება შენ დაჯერო აი კაცები და გამოაცხადო რომ ამისანა ღექსები და ამბავები ჰინჰარში არ დაიბეჭდებათქვა მარა აღრე რაცხაფერაი აღრე, მაგიერში ღმერთი და ბუნება შენს ღედ მამას შენ გვირგვინზე აკოცნიებს. ნახვამდის იცოცხლეთ თქვენი—კეთილის მსურველი—

უხათრებ.

ზაკუსოვსკის მახრა
დ. ნესტორეთი.

მართალია, ამისთანა აბღლური „ჰინჰარში“ დასაბეჭდი არ არის და ვერც დაბეჭდავთ, მარა, იმ ეურნალ „სუსში“ რომ გაგზავნიდეს ვინმე რომელიც „ჰინჰარის“ სამაგიეროდ გამოდის, ამაზე ვარესსაც დაბეჭდავენ, ისე მონატრებულნი არიან პროვინციიდან მასალებს.

ბეშტია.

კან როგორ შეხვდა

ტერ-გასპარიანცის გადაყენებას.

მაისის მზის შუქივით მოეფინა მთელ გურიის არე-მარეს ტერ გასპარიანცის გადაყენება...

პირველათ ვილაც მგზავრმა ახარა ლანჩხუთის სადგურზე მოსეირნე საზოგადოებას. ხალხს ტუჩები აუთამაშდა, თვალეები გაუბრწყინდა—სიხარულით ბლიქვინი სასქდა...

პოპოჩიტელს —სვლიზე პეძუნამ აცნობა. ეკარი ენას იარშინებდა—ვერ გაიგო და იკითხა: რაო? —გასპარიანცი გადაშვადლაო... ხელეები აუკანკალდა, ფეხებში მოუსავდა, „ტარაბუა დაესხა“, კბილები ტახა-ტუხში „ლიშნი“ ენა წაიტკვირა და მოჭრილ მუხასავით ძირს დიეცა.—საზარელათ იხედება, თითქოს საუკეთესო განძი სიცოცხლისა დაკარგოდეს და აგრე ბურღდუღობს: ვაი, რომ გადაშვადლაო—მის ხელში აბა რა მიშვადლაო...

კირილე წ-ნმა —სამკითხველოში გაიგო; გახარებულმა გადინახარა, ცერებზე შედგა, ხელით ცაში სტვა, ოცი წლით უფრო გაახალგაზრდავდა... ექვსი თვის ჯამაგირის მიუღებლობას და მასწავლებლობიდან დათხოვნას არ ჩივა —დაავიწყდა...კვლავ შეუკავებლათ ხარხარებს... შარვალი ძირს უჩოჩავს —ხელით იჭერს... აღმათ ღარი გასწყდეტა. თავშეუკავებელია, მოთმინების ფილა დაკარგვია... სამაგიეროს უხდის -ღებეშა გაუშანშალებია: „ბოზდრაფლიაიუ სპოვიშენიემ—მენ ნო ი თებეო!“

საზოგადო პატარძალის, ანუ ა-ტას სკოლაში —ბავშვები დედოფალა-კენჭობიას თამაშობდენ; თვითონ მისი „მსესი კავალრებიო“ ოთახში გიტარაზე აუღერებდა: ლამაზო ბიჭო კირიმე შენი, უნდა ჩაგბროშტო ჯინი მაქ შენი... ვილაკამ შარიდან დაუკიჟინა ინსპექტორი გაავდესო. —„ბოჟე მოი, ნეტ კაკ მოჟნა, ნიკოგდა ნე პოვერიო“. —რის ნიკოლოზა პოვერი ბატონო, გასპარიანცი დეითხუესო. გახელდა... —კაცოფთა... კრიქა შეეკრა...თავპირში იცემს, ლოყებს იფხოქავს, თმა მუქით ჩამოაქვს, თვალეებს ითხრის, სარზე ეცმევა—შესაბრალოსია —ვაიმე! ვაი, ვაიაი! რა შემწე თავმჯდომარე მასპინძელი დამკარგვიაო...

თავად-აწნაურობამ —ნასადილევს შეიტყო... გული დათენთილი აქვთ ქაქიეს ნაქამსავით. რა ქნან —არ იციან, დებუტაცია სად გაგზავნონ, თბილისში თუ პეტერბურგში, რომ დაბრუნებული იქნას.

გლეხები —გასპარიანცს კისერი უტეხია და მის მომყვანელსაც კინჩხია...

მასწავლებლები—ზოგნი ვაიმე და ზოგნი ვუი მასო...

მოწაფენი—მღერიან: გენახულობდა სომეხიო, თან მოქონდა სხვა მეხიო.

ხუცები—მამაო ჩვენო! გასპარიანცი გთხოვთ შეაჩვენო, ამიერიდან აღარ გვაჩვენო.

თემუყი.

ბენია და ბეშტია

სადღეისო კუპლებები.

ბენია. რედაქტორი გავგეჰკა და დაგვყარა ობლები, მაგრამ თუ რომ კარგათ გვყავს ჩვენი თანამშრომლები.

არ მოვიწყენთ ვიცელებთ, სუსხიანი კონებით, თუ ზოგ-ზოგი გვემდურის სხეებს ხომ მოვეწონებით?

ბეშტია. ძმაო ჩვენსა რწმენასა ვერ შეგვიცვლის ქანქარი, განა გომართელი ვართ ხან იქა, ხან აქ არი?!

იქ შიმშილსაც მოვიომენთ სადაც გვყავს ამქარი, და მტრებთან კი არ წავალთ თუნდ გვაქაუმონ შაქარი.

ბენია. წერა-კითხვისა წვერად ეწერები ბეშტია?

ბეშტია. მსურდა მაგრამ, ძმობილო ქე მომაბეს ქესტია! სამი მანათი მთხოვეს— წინ-წინ მისალოცავი და სად მქონდა, გაუწყურეს მათ ჩემი სალოცავი.

ბენია. მისალოცი რათ უნდათ, ქორწილია თუ რაა?!

ბეშტია. ეჰ, ჩემო ძმავ, რა ვიცი! იქ იმდენი ტურაა, ფულოს კი არა, — წიგნებსაც გაუკეთეს ხერგლები და ჩვენ ქე ვართ, ჰუღამ-ჰამს აგრე უსწავლელები.

მღვდელი და დიაკვანი

იგავ-არაკი.

დიაკვანმა უთხრა ერთხელ თავის მღვდელს:

— ცული ღრობა დაგვიდგა მამაო! ჩვენი მრევლი არაფრათ გვავდებს, წირვა-ლოცვაზედ არ დადის, ძველი ჩვეულებები დაივიწყეს და ჩვენს ქადაგებას ყურადღებას არავინ აქცევს. რაჲე ღონე უნდა ვიღონოთ, თორემ შიმშილით დავიხოცებით“.

— რა უნდა ვქნათ, რა საშვალებას მივმართოთ?— შეეკითხა მღვდელი.

— რაჲე სასწაული უნდა მოვახდინოთ, რომ ხალხმა გვიწამოს და შემოსავალმა იმატოს,— მიუგო დიაკვანმა,— მოდი ერთ რამეს გირჩევ მამაო, თუ შენც დამეთანხმები. მე მოვპარავ სოფელეებს რასაც კი წავახელებ და გადავმაღავ ისეთ ადგილას, რომ ვერავინ მიაკლიოს. მე შენ გეტყვი სად მექნება დამალული და ამით ისარგებლე. შენ ხომ კარაბანი გაქვს და ვითომც იქიდან გაგივია იგრე აუხსენი დამკარგველს.

მღვდელს მოეწონა ეს რჩევა და თანხმა გახდა.

დიაკვანი მეტად დახელოვნებული გამოდგა ამ ხელობაში: ზოგს საქონელი მოჰპარა და ზოგს ძვირფასი ნივთები და ისეთ ადგილას გადამაღავდა ხოლმე, რომ ეშმაკიც ვერ მიაკლოდა. პატრონი რომ დაუწყებდა ძებნას, დიაკვანი პატრონს ისე აჩვენებდა თავს თითქო სწუხდა კიდევ ამ ბოროტ-მოქმედებით და თან ეტყუოდა: წადი ჩვენს მღვდელს აკითხვიე, კარაბადინში ჩახედავს და უსათუოდ გაიგებსო.

ასეთი საშვალებით მღვდელმა დიდი სახელი

გაითქვა მთელ კუთხეში და ბევრი ქონებაც შეიძინა, რადგან უფასოდ აღარავის ჩაუხედავდა "კარაბადინში" და ძალიანაც აუწია ფასები. ღიაკვანი კი ყოჩაღათ იყო და არა თუ თავის სოფელში, სხვა გარემო სოფლებსაც ეწვეოდა ხოლმე ძალიან ხშირადაც.

გავიდა რამოდენიმე ხანი და ამ მღვდელს სხვა სახელომწიფოშიაც გაუვარდა სახელი.

ერთხელ ერთ ხელომწიფეს ძლიერ ძვირფასი თვალი დაეკარგა და ვერას გზით ვერ იპოვნეს მისი გზა-კვალი. ურჩიეს მეფეფეს: ამა და ამ ქვეყანაში ერთი მღვდელი ყოფილა, რომელიც ყველაფერს გებულობს თურმე თავის კარაბადინითა და ის უეჭველად გაიგებსო.

გასცა მეფემ ბრძანება, რომ ის მღვდელი მიეყვანათ მასთან თავის „კარაბადინით“ და თუ არ წამოაყვებოდათ—თავი მოეკვეთათ ურჩი მღვდლისათვის.

ანდუჟაფარ.

(დასასრული იქნება)

გამოცანა

ფოთისათვის.

სანამ უსაქმო ყილით,
კუჭი ეწოდა მწარეთო;
მარკსს ფიცულობდა ჩაგრულთა
ბედით ვარ მგლოვიარეთო,

ეტლით მოგზაურობა განაპირა უბნებში

ძმობა-ერთობის ქომაგი
სიტყვით იბრძოდა ცხარეთო,
მგოსანიც იყო, მწერალიც
აღთქმული ქვეყნის მხარეთო!..
მოკიკულობდა განთიადს:
ჩაგრულნო გაიხარეთო,
მუქთახორებო ჩადექით
წარსულზე ცრემლი ღვარეთო.

მარა კაცი სდევს ღროვებს,
ღროვებაც ცვალებადია,
ჩვენი მგოსანიც ამ კანონს
ველარ არცილდა ცხადია;
ხელი მოაკიდა ვაქრობას,
იმისთვის დანაბადია,
სიტყვით მაშვარლთა ქომაგი,
საქმით ქანქართა გადია!
ჩარჩული თვალთმაქცობითა,
მუშტრის მიწვევა სწადია!
მუშის „ქომაგსა“ ნოქრების
„მასაჟი“ დაუქადია.

ფორმა და შინაარსი ვინც
სხვა და სხვა შეითვისაო,
„სოციალისტი პოეტი“
ჩარჩია წმინდა წყლისაო,
ვინაც ორმაგი ტაქტიკით
ძალზე გასტენა ქისაო,
პროლეტარ ამხანაგებსა
ნისიით აღარ მისცაო.

„ძველ იარლიკის“ ტარებით
ტყავის გამძრობი ძმისაო,
მოგების ჯინით დამთვრალი
ყოველგან, ყოველთვისაო.

ვისაც ქანქართა სიუხვით
ძალზე გაეხსნა მადაო
და უფრო უხვი მოგების
სხვა აზრი დაებადაო;
გახსნა სადგური ყომარბაზთ
კრება იმართვის სადავო,
წესი ჩლენებთა მიღების
მუდამ დროა და ვადაო,
კარი ღია ყველასათვის
თუ ვინმემ განაცხადაო,
დუპლეთ-შარ-უგოლ-კრანითა“
ვარჯიში მომეწადაო.

ატყდება ქექა-ქუხილი,
გარბი გამოობის შარები;
ზედ უმიზნებენ ხელ-ტუკებს,
„მოხალისეთა“ ჯარები!

ქამი გაივლის ნიხრისა
უნდა დათვალონ ფარები
„მაიმუნს“ თვალი უბრწყინავს,
„სტუმარს“ ცრემლისა ცვარები.
დროში ფულს იხდის „კონს“ აგებს,
თან უცდის ღია კარები,
როცა სტუმარი „კოტრაწეს“
მაინძელს არ ეყვარები.

იქნებ ვერ მიხვდით მკითხველო
და მიიხრათ ეს არ კმარაო,
პოტენტოტების კანონი
ვინც სრულად მოიხმარაო.
ქმარი სახლიდან გააგლო
ცოლი თვით შეიყვარაო,
და საქმე ესე აქამდე
ნათლი მირონით ფარაო!
დაი და დედა სახლიდან
კინწის კვრით გამოყარაო,
სატრფო და თქვენც რომ გარჩინოთ
სად მაქვს ამდენი ფარაო!

ქვას დაღობდა, ქალანგარს
რაც იმათ ცრემლი ღვარესო,
მშობლის ცრემლები შობილმა
ველარც კი შეიბრალესო.
„მგოსანის“ გულმა „სათუთმა“,
ახლოს არ მიიკარესო,
კრულ იყოს წესი, რომელმაც
ჩარჩობა დაამყარესო.
საქმით სულს ყიდის ფარაზე,
სიტყვით ხელს არებს მთვარესო,
მუშტრის მიხედვით ასაღებს
თავის „იდეურ“ მხარესო.

ფოთისთვის გამოცანები,
კიდევ დღეისწორ კვირესო,
უნდა გაახლოთ მკითხველო
ძებნა თვარ დამიპირესო.
„თუ როსტომიანთ“ პრაქტიკით,
მუშტები მომიღირესო,
ანუ რაიმე ხათაში
„ზაკონით“ გამაჩხირესო.

უნდა ვაცნობო ბეშტიას,
მათხოვოს ქინკრის კონები,
ცხვირზე წაუსვა მართებულს
გულისა დაშალონები.

კანზე გაუჩნდეს სიწითლე,
თვალზე ცრემლისა ფონები,
და როცა გონზე მოვიყვან
უთუოდ მოვეწონები.

სულ ერთია.

მესტვირული

ბუნება სევდით იმოსვის,
ფოთლები სცვივა ხესაო,
მთა ბარი იძრობს სამოსელს,
სითბო აკლდება მზესაო;
ბეშტია! წინ დგას ზამთარი
უნდა ჩავქოლოთ ესაო,
შენ მომეხმარე ლილინზედ,
მე სტვირს ვიშოვნი დღესაო.

ამბებს გაცნობებ ყოველსა,
ერთგული, შენი მონაო,
ვისი ცხოვრება მე ძაგვის,
ვისი რა მომეწონაო;
ძმაო, მტერები ბევრი გყავს,
მეგირია მოყვრის შონაო,
ვინც ღირსი არის ზოგ-ზოგზედ
ვიხმაროთ ქინკრის კონაო.

ჯერე ოზურგეთს ვეწვიოთ
მოკლეთა მოვსკრი გზასაო,
მიკიტნებს მინდა უმღერო
მივადგე ღართის კარსაო.
სტვირსაც მოუქნეე ძალზედა
მტვერათ გაუხთი თავსაო,

გასრულ თვეს სიკოს რო უქნეს
ის არ დამართოს სხვასაო.

დუქნიდგან ჩქარის ნაბიჯით
გავიდეთ მოედანზედა,
და დაუძახოთ მეეტლეს
(თავს ლაფი იმათ თავზედა).
ეტლი რო მგზავრებს ვერ იტევს
სხდებიან სასურავზედა,
ცხენებიც ვერ ძლებს საწყლები
ჩერდება შუა გზაზედა.

აქიდგან სწრაფათ სუფსაში
ძალზედ გავებერო გუდოო,
ზოგსა ვექილებს უმღეროთ,
ვისაც რო და სძლევეს ხურდაო;
უთხრათ ფულსა სჯობს სახელი,
კაცსა კაცობა უნდაო
მოკვტურცხლოთ ერთიც ფოთისკენ
იქაც მყავს აყლაყუდაო.

სკელეზედ ერთსა ხის მყიდველს,
ვეტყვი ლიღინს და ზარსაო,
თუ რამე კი მიაბარეთ
ხელათა გტკიცებს ვარსაო!
მათესა მისას თუ მისცემს,
მუშას არ ეტყვის ვარსაო,
თორემ ბეშტიავ შენც განცნობ
იმის სახელს და გვარსაო.

ეხლა ვეთხოვი ლიღინსა
რადგანც მაქვს ვასაქირია,
გუდაც მალაატობს ოხერი
ხელს მრჩება მართათ სტვირია
უმისათ ჩემი ცხოვრება
არცა ღირს ერთი ჩირია,
ახალი უნდა ვიშოვნო
რაზომც დამიჯდეს ძვირია.

ობოლი.

გურული სცენა

გოგოილას თავ-გადასავალი.

თუ კაცი ხართ ყველამ მომილოცეთ გადარ-
ჩენა, რომ არ დევლილებ კაქალი კაცი და არ შე-
ვიქენი შინ წამოსასვენებელი. მარა ლომის კარელ-
მა, ხატმა ძლიერმა შევიდა ჩემ ვაჭივრებაში, უი
დელილოცა მისი დიდება, იმას რქა მოქედელი ხარი
უნდა მივართვა.

ბათომში ჩავედი, რაცხა საქმე მქონდა, ჩამოვ-
ხტი სიამაიშვილის „ლასტინცაში“ ტანციასთან რომ
არის; ღამე იმისთანაი თხრიშინაი მევიდა რომე

შენი მოწონებული, უშვა და უშვა; ავდექი აღრე,
იყო კვირე, გოჭის თავი ვტკვირე, თურმე გოჭის
ხორცს რას ტკვერ დავედი და იტირე, იმისანაი
რაცხა მოგივა; გამოვისინდი, გამოვტკიცინდი და
გავსწიე.

ჩავხვევი ქვევით რას ნახავ უნელს, არუნებენ
ურემს და კაცებს აეინენ შით, გვეიხედე რომე
დგანა დიდი წყალი და აი ურემი შით მიგორავს,
კაცი ღრამზე კინელამ შევრინდი, იმისანაი შევშინ-
დი კალამ დავლიე გადარეულის წამალი, ვიფიქრე
ზღვაზე ურემით იარებიან მეთქი, ნუ გამიმტყუნებთ
მე ნარები არ ვიყავი ბათომში და ამხელა წყალი
ზღვი იყო მეგონა, აბა, რუა იფიქრებდა გოგიე-
ლი, ამხელა წყალი შვაგულ ბათუმში იქნებოდა,
ამხელა წყალი ტივის გასატანათ ვერ ვიშონე წყა-
ვის ბოლოზე და აქანაი თურმე ქალაქში დამდგა-
რა და რამდენი კაცი შით კალამ დაჰვალა; მეჩქა-
რებოდა და უეცივლე მეურმეს არიქა ძამიავ მიშვე-
ლე გოგიელას მეთქი და ერთი „უპუ“-ც მივაცო-
ლე, ვინცხამ მომაქანა, აქანაი ლოროდია და რუა
ყვირიო, მოგტეხო ცხვირიო, დაგილია პირიო; ანა-
სინი და აბრადინი ჩემს საქმეს მეთქი, მევიძაბრე
მაგრათ და გლეჯა გავაყრიე წყალში, ერთი დარე-
ბა დევიარე ძირი, მარა უქენი გიტულის ფანდი,
მოვკარი მიწაზე კვანტი და ამოვშლიჭინდი ზეით,
დავბრაწე თვალეები, მოუსვი ხელეები, ვქენი ფხა-
რული, უქენი განური და გივედი გაღმა.

წივედი გაღაშტული, გაღაშული, გათართხუ-
ლი, შივედი საცხა საქმე მქონდა, მარა. გლახა სა-
ნახავი კი ვიყავი, ყველაი ფეხზე წამოცვინდენ,
ზოგი ფუხარში შეძერა, ზოგი პოლში ჩაძერა, დაე-
რჩი მართული, გამიშტერდა თვალეები კვზარ კურდ-
ლელსავით: ვიფიქრე აქანაი რაცხა ფარცაკი არ
არის მეთქი; ვშპუნე თავი განის კარში, ვირბინე
და სულ გლიჯინ-გლიჯინით წამივედი ღასტინცაში,
მარა იმ წყალზე გამოსვლა შემეშინა, უქენი განი
და წივედი სხვაი გზით, იმისანა შენ მტერს, და-
მემართა მე შტერს, გვეიხედე რომე მეორე გზაზე
წყალი თლათ გადაპიბინებული იყო, ვეიწიე და
შით დგუნვა გავაყრიე, იმედი მქონდა ცურვის,
აცხონა ღმერთმა უტუთეი მეგრული ცურვა მასტავ-
ლა ფიჩორის პირზე; დევიარე ძირი, ვყვინთე და
ვყვინთე, ვქენი ხან გომბური, ხან ფხარული, ხან
ძალღული, ხან ხარული; ჩამვიდა პირში ტალახი
და აია ვირჩობი ახლა შენი გოგიელაი, ვინ ხარ
ქრისტიანი მეთქი ვიყვირე და ვიცივლე ცივი ხნით;
წმინდა გიორგო, გუუშაბრჯვე ვინცხა იყო იი, მო-
მაშურა ერთმა ნავიანმა კაცმა, მოვკიდი ხელი ნავს,
ნავი გადაბრუნდა, ჰეი მაგას ბიქო! კაცი დევლილ-

პეთო, დეიყვირა მენავემ. არიქა ბიქო გოგიელავ მეთქი და რუარც იყო ნავი გადმოვაბრუნეთ და გამოვედით გამოღმა. ღმერთო აცხონე უტუე მეგრელის სული და მის დანარჩენს მიეცი გახარება და აშენება, ცურვა რომ არ მცოდნოდა ახლა შენი გოგიელაი იქნებოდა კბილებ დაკრეჭირი.

ბუჯგუჭი.

დაბა სოფლები

ქ. ფოთი. ამ თვის თოთხმეტში გაიფიცნენ გასათხოვარი ქალიშვილები და ახალგაზდა ყმაწვილები. გაფიცვა ეკონომიურია, მოთხოვნილება ასეთია. რაც უნდა შეყვარებული იყონ და პირობაც მიცემული ქონდეს ურთ-ერთ შორის, მაინც ჯვარი არ უნდა დაიწერონ მომავალი იმ წლის შვიდ იანვარამდინ. ხელს აწერენ რეზოლუციას რამოდენიმე ახალგაზდა კაცი და ქალი თანაგრძნობით მიეგებენ ჩვენი კურთხეული მამებიც. ეს გაფიცვა ფოთის მუშების გაფიცვაზე უფრო მტკიცეა და საექვოც არ არის გაიმარჯვებენ. პოლიციაც ააშენა ღმერთმა, როგორც წინა გაფიცვებში მათრახებით უჭრელებდნენ გვერდებს, ისეთ კი არ ექცევიან, ამო პირ-იქით ეფერებიან.

შხეფელი მუშა.

გუდაუთა. ბეშტია შენმა ქინკარმა, კი არგო დათიკონასა, ეხლა ნოვიას სკირდება დათიკოს ძამიკონასა.

ამათ არ მოსწონთ მუშები და არც იმათი პარტიი, მხედველობაში მივიღოთ მესამეც ზედ ამათია.

უკანასკნელის ხელობა ნარდი, ღომინო, კარტია, დრო თუ გიშოვა იცოდე უნდა გამოგკრას კვანტია.

მაკრატელი.

ოზურგეთი. სამკითხველოში: სიტყვა „არში-ყრბა მოისპო, ნ—ა დამშვიდებულია.

— დაჯარიმებს გაზეთი „სიკოტრე“ რედაქტორი პასუხისგებაშია მიცემული 103 სტ. ძალით.

— სასტ. „კომეტაში“ გაიხსნა ახალი ტიპის სკოლა, ასტავლიან: „ჩაქა-კუკლი“ ბაქარას, „ბან-ჩოკს“ და „21“-ს. სწავლის ქარა 10 მანათიდან 100 მანეთამდინ.

თორნიკე.

წერილი რედაქციას.

მ. ხ. საოხუნჯო ჟურნალ „ქინკრის“ მე-9 ნომერში დასტამებულია გურულ-იმერლის სცენა, სადაც სხვათა შორის ნახსენებია „ალმანახან“ ოზურგეთის სხვა და სხვა „წარჩინებულ“ პირთა შორის. ამისათვის მე ჩემს თავს ნებას მივსცემ მოვსთხოვო ხსენებულ სცენის ავტორს პასუხი, თუ მე ვყავარ სახეში დამიმტკიცოს ის ცილის წამება, თითქო ზაკუსოვისთვის მე რაიმე მიმეცეს. ან რაიმე საქმე მქონდეს მისთან.

პასუხისათვის ვადას ვაძლევ ამ წერილის დასტამების დღიდან ერთ კვირას.

ალმანახან კალანდაძე.

ალმანახი გამოვა დრო-გამოშვებით სხვა-და-სხვა სათაურით, საჭიროა შხამიანი კორესპონდენტები, რომლებიც სისწორით მოგვაწოდებენ ყოველ-გვარ სადღესო მასალებს.

წერილები და ყოველ-ნვარი კორესპონდენტები გამოიგზავნება შემდეგის ადრესით: Тифлисъ, Типографія Шрома“ ალმანახიწათვის.

ინციდენტი ქართულ თეატრის გალერეაში.

— წესიერებას ნუ არღვევთ, რა ქიზიყელი ვირივითა ღრიალებ?..

— გგ-გამიშვი, კა-კასსა უ-უნდა დავე-ლეწო!

იკემოვნეთ პაპიროსები ა. ენფიანჯიანსისა

„მესტრა“ 15 ც.—6 კ., 25 ც. 10 კ. „ინტელი-გენტნი“ 10 ც. 6 კ. 15 ც. 15 კ. „ლევნი“ 20 ცალი 5 კ. „კამა-უოკ“ 20 ც. 5 კ. და სხვ.